

Mijn *moeder* zit
er te *studeren*
om deze taal te *leren*,
de harde G landt zacht
terwijl ze blijft proberen
onze nieuwe *leefplek*
met haar klank te eren,
zo galmt al wat ze poogt
tegen wanden van vertrouwen,
omdat ze er *zichzelf kan zijn*
en in *balans* mag bouwen
aan hoe het klinkt
wanneer je vindt
waarvan je mag
gaan houden.

‘Dit is een oord van rust’,
zingt zij,
ze eechoot
van *tevredenheid*
en zolang we samen zijn
hebben we de tijd;
om lettergreep en klinker
tot de zin te vormen
die past bij hoe de *veiligheid*
zich in ons hoopt te *borgen*

en ondertussen *voed* ik haar,
knoop ik grenzen
aan elkaar;
met een knuffel
en een *tekening*
van een sprakeloos *gezin*
dat weer opnieuw
begint.